

(forts. fra s. 1)

dende straffebestemmelser, de skal virke ved siden av.

Derimot ble det i samme statsråd (22. januar 1942) gitt et tillegg til forordningen om dødsstraff. Da vi avskaffet dødsstraffen ved straffeloven av 27. mai 1902 ble det ansett som et kulturelt fremskritt, idet loven da regnet med et rent norsk samfund. "Men i dag er det forbrytere og gangstere som har makten i landet", uttalte justisministeren - som tilføyte:

"Ingen straff kan være streng nok for de forbrytelser som begås. Det er derfor bestemt at det skal kunne anvendes dødsstraff også når forholdene ikke kommer inn under de bestemmelser som etter anordningen (fra høsten 1941) kan belegges med dødsstraff. De nye bestemmelser slår derfor fast at dødsstraff også kan idømmes i de tilfelle hvor fengsel inntil på livstid kan idømmes etter straffelovens kapitel 19, kapitel 21 og kapitel 22 når Norge er i krig."

(De her nevnte kapitler av straffeloven handler om forbrytelser mot sedeligheten, mot den personlige frihet og om forbrytelser mot liv, legeme og helbred. Allerede høsten 1941 ble det innført dødsstraff etter kapitel 8, om forbrytelser mot statens sikkerhet).

Vi har nevnt dette såpass utførlig, da vi tror det er nødvendig - både fordi mange tydeligvis ikke husker disse bestemmelser og fordi man sikkert ved nærmere studium vil oppdage at en her får svar på mange av sine spørsmål. Straffebestemmelsene er, som man ser, meget omfattende, beroligende omfattende!

En innsender tviler på at våre lovlige myndigheter, mens oppgjøret står på, vil kunne mønstre tilstrekkelig med politihjelp til beskyttelse av nazistene for "jössingene" gjør kål på dem. Vi kan forsikre at også dette spørsmål er man fullt ut oppmerksom på. Men selvfølgelig! Det vil kanskje ikke kunne unngås at enkelte - vi tror ikke så mange - vil prøve å ta saken i sin egen hånd. Slikt må man regne med. Men hånden på hjertet: Vil det ikke være mere tilfredsstillende og betryggende, sett fra et norsk synspunkt, at en forreder dømmes som forreder, - til døden, til fengsel eller til utestengning fra det samfund av gode nordmenn som skal reise seg etter at krigen er slutt. Det eksisterer straffemidler nok og hårde nok. Blir det övd lynchjustis, kan det lett oppstå tvil etterpå. Om den som blir dømt i rettslige former oppstår ingen tvil. Unngår han døden, må han gå omkring med forrederverket, - leve utenfor samfundet, enten det nå er i eller utenfor fengslet.

Straffen vil ramme rettferdig alle som har forbrutt seg, og de som administrerer norsk lov og rett, vil ikke skjelve på hånden.

VEL TALT
LIPPESTAD!

"Minister" Lippestad har vært på "studiereise" i Tyskland igjen og har sagt mye rart ved hjemkomsten. Vi er langt fra enige i alt, men dog i noe. "Vår ungdom må ikke bli gående som visergutter og hjelpearbeidere for andre folk", sa han - men nå spør det bare om tyskerne liker en så direkte tale. Et annet sted sier han: "Vi har valget mellom å bli Europas kulier eller kvalitetsarbeidere i det nye Europa" - og bedre kan det vanskelig sies. Nettopp derfor slåss vi også. Mot Tyskland.